

Sygnatura akt II AKa 173/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Paweł Misiak (spr.)

Sędziowie: SA Maria Wiatr

SA Izabela Dercz

Protokolant: st. sekr. sąd. Łukasz Szymczyk

przy udziale: Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi H. T.

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2015 r.

sprawy z wniosku R. I. odszkodowanie i zadośćuczynienie w związku z niesłusznym pozbawienia wolności

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 27 kwietnia 2015 r. sygn. akt IV Ko 916/14

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II AKa 173/15

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dn. 27 kwietnia 2015 r. oddalił wniosek R. I., który za pośrednictwem swojego pełnomocnika domagał się zasądzenia od Skarbu Państwa kwoty 200 000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne pozbawienie wolności w okresie od 20 stycznia 2013 r. do 14 grudnia 2013 r.

W apelacji od tego wyroku pełnomocnik wnioskodawcy podniosła zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegającego na uznaniu, że wnioskodawca odbywał w wyżej wymienionym okresie część kary orzeczonej w sprawie (...) oraz zastępczą karę aresztu w sprawie (...), podczas gdy wnioskodawca był wówczas bezpodstawnie pozbawiony wolności. Błędne ustalenia skutkowały zatem uznaniem wniosku za bezpodstawny. Dlatego pełnomocnik wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie wniosku w całości, ewentualnie o uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony w apelacji jest nietrafny, zaś sam wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie – jako pozbawiony podstawy faktycznej i prawnej – słusznie został przez sąd I instancji oddalony. Wnioskodawca był skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Ł. w sprawie (...) na karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz wyrokiem tego samego Sądu w sprawie (...) na karę 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Miał zatem do odbycia sumę tych kar, wykonywanych kolejno, w łącznym wymiarze 6 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności i dodatkowo 6 dni kary zastępczej za nieuiszczoną grzywnę, orzeczoną w sprawie (...). Wskazane

w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okresy pobytu wnioskodawcy w zakładzie penitencjarnym odpowiadają karze, którą wnioskodawca powinien był ponieść. Innymi słowy – nie przebywał w izolacji dłużej niż wynikało to z prawomocnych orzeczeń. Okoliczność ta nie jest w apelacji podważana. Argumentacja skarżącej opiera się na czymś innym. Wnioskodawca po warunkowym zwolnieniu w dniu 26 marca 2008 r. z odbycia reszty kary orzeczonej w sprawie (...), został w dniu 22 września 2009 r. aresztowany do sprawy (...) i w okresie tymczasowego aresztowania została mu wprowadzona do wykonania część nieodbytej kary ze sprawy (...) po odwołaniu warunkowego zwolnienia. Zdaniem pełnomocnika, sąd I instancji w zaskarżonym wyroku nie uwzględnił treści art. 286 §3a kpk (chodzi o art. 263 §3a kpk), z którego wynika, że w przypadku zbiegu tymczasowego aresztowania z wykonywaną karą pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie do okresów tymczasowego aresztowania zalicza się okres odbywania przez tymczasowo aresztowanego kary pozbawienia wolności. Jest to pogląd nietrafny. Przepis art. 263 §3a kpk adresowany jest do sądu, który w postępowaniu będącym w toku, orzeka o przedłużeniu tymczasowego aresztowania na etapie postępowania przygotowawczego lub sądowego – przed zapadnięciem wyroku. Terminy odpowiednio 12 miesięcy i 2 lat liczone są zatem z uwzględnieniem także czasu wykonywania w tym okresie kary pozbawienia wolności. Nie oznacza to jednak, że okres tymczasowego aresztowania i jednocześnie odbywania kary może być liczony podwójnie na etapie wykonywania kar podlegających kolejnemu odbyciu. Zarządzenie wydane w sprawie (...) z dn. 10 maja 2013 r. porządkowało jedynie kolejność wykonywania kar, lecz w niczym nie pogarszało sytuacji wnioskodawcy. Nie jest zresztą niezgodne z prawem, jak widzi to pełnomocnik.

Z tych wszystkich powodów zaskarżony wyrok jako prawidłowy należało utrzymać w mocy.

ms